

๒๑

กรรม

ข อ ง ค น ห ล ง อ ำ น า จ

คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ดีแต่ว่า
คนอื่น ทำการกีดขวางคนเหล่านี้นผู้ให้ทานอยู่ คนเหล่านั้น
ย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน หรือยมโลก ถ้าหากถึง
ความเป็นมนุษย์ ก็เกิดในสกุลคนยากจน ซึ่งจะหาท่อนผ้า
อาหาร ความร่ำรวยและความสนุกสนานได้โดยยาก
คนพาลเหล่านั้นประสงค์สิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้น
สมความปรารถนา นั้นเป็นผลในภพนี้ และภพหน้าก็ยังไป
ทุกตียีกด้วย

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๒

สรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ ล้วนต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา เหมือนดอกไม้ แต่เดิมเราเคยเห็นมันยังเป็นต้นเล็กๆ ไม่นานก็เจริญเติบโตขึ้น แตกใบแผ่กิ่งก้านสาขา ผลิดอกออกช่อให้ความสดชื่นแก่ทุกชีวิต ครั้นไม่นานดอกไม้ที่เคยดูสวยงามดั่งนั้น ต้องเหี่ยวแห้งร่วงโรยไปตามกาลเวลา สังขารร่างกายของเราก็เช่นเดียวกัน ถูกความแก่ ความเจ็บ ความตายคืบคลานเข้ามาในชีวิตเรา ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกอนุวินาที โดยที่ตัวเราเองสังเกตไม่ออก เมื่อเวลาผ่านไป ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๖๐ ปี จึงจะรู้สึกตัวว่าสังขารของเราเสื่อมลง เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ต่อเนื่อง ไปสู่ความเสื่อมสลาย ดังนั้นเราจึงไม่ควรประมาทในชีวิต ให้อายุขัยของชีวิตผ่านไป ด้วยการฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้

มีพระบาลีที่กล่าวไว้ใน มัจฉริสูตร ว่า

“คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่ถี่เหนียว ตีแต่ว่าคนอื่น ทำการกีดขวางคนเหล่านั้นผู้ให้ทานอยู่ คนเหล่านั้น ย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉาน หรือยมโลก ถ้าหากถึงความเป็นมนุษย์ ก็เกิดในสกุลคนยากจน ซึ่งจะหาท่อนผ้า อาหาร ความร่ำรวยและความสนุกสนานได้โดยยาก คนพาลเหล่านั้นประสงค์สิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้น สมความปรารถนา นั้นเป็นผลในภพนี้ และภพหน้าก็ยังไปทุกข์อีกด้วย”

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๓

พิจารณาดูเถิด เราเกิดมาแต่ละชาติ เราไม่ได้ทำอะไรติดตัวมาเลย มีแต่บุญและบาปเท่านั้นที่ติดตัวเรามา ใครสั่งสมบุญเอาไว้มาก บุญนั้นก็กลั่นกลายมาเป็นสมบัติรอคอยให้เรามิใช่จ่ายได้อย่างสะดวกสบาย มีรูปกายที่แข็งแรง ไม่พิการพิการ ไม่เจ็บป่วยไข้ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถรู้แจ้งแทงตลอดในความรู้ของครูอาจารย์ได้อย่างง่ายดาย แต่บางคนสั่งสมบุญเอาไว้น้อย แถมยังขัดขวางการทำความดีของคนอื่น อีกทั้งยังทำบาปอกุศลเอาไว้มาก เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ต้องยากจน แล่นเข็ญ แม้จะหาเสื้อผ้ามาสวมใส่ก็ไม่มี ชีวิตที่เกิดมาดูเหมือนจะมารับใช้กรรมอย่างเดียว ครั้นเป็นอย่างนี้ โอกาสที่จะสั่งสมบุญก็มีน้อยลงไป เส้นทางไปสู่สวรรค์ก็จะหาไม่เจอ แล้วโอกาสที่จะได้ปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหาพระนิพพานนั้น ไม่ต้องพูดถึง ส่วนพวกเราทั้งหลายได้โอกาสดีๆ อย่างนี้มาแล้วอย่าประมาท ให้รีบชวนชวาลสั่งสมบุญให้กับตนเองให้มากยิ่งขึ้นไป ก่อนที่โอกาสทองของชีวิตจะผ่านไป แล้วเราจะไม่ต้องมาเสียใจภายหลังกัน

*ดังเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสมัยอดีต มีพระราชาทรงพระนามว่า ปิงคะ ในสุริยรัฐประเทศ ได้เสด็จไปเฝ้าพระเจ้า-

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๔

โมริยธรรมาโคก พร้อมด้วยข้าราชการ เสด็จมาถึงที่มีเปือกตม ช่วงระยะเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่อากาศร้อน ขณะกำลังเดินทางเสด็จกลับ ทอดพระเนตรเห็นหนทางนำรีนรมย์ ซึ่งเป็นหนทางที่เปรดเนรมิตไว้ จึงตรัสบอกนายสารทิวว่า “ทางนี้น่าร่มรื่น ทั้งยังปลอดภัย พวกเราไปทางนี้กันเถิด” ในขณะที่เข้าไปใช้เส้นทางนั้น ทุกคนต่างสังเกตว่า แม้จะเดินทางมาไกลแล้ว ก็ยังไม่มีวิแววว่าจะพบทางออกกันสักที หนทางดูยิ่งน่ากลัวขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากดินแดนที่ย่างกรายเข้ามานั้น เป็นดินแดนของเปรด เมื่อเป็นเช่นนี้ มีบุรุษคนหนึ่งกราบทูลว่า “พวกเราเดินมาผิดทางเสียแล้วพระเจ้าข้า เพราะหนทางปรากฏเฉพาะข้างหน้า แต่ข้างหลังไม่เห็นมีอะไรเลย พวกเราคงเดินเข้ามายังดินแดนของพวกอมมนุษย์เป็นแน่แล้วพระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงพิลึกน่าสะพรึงกลัวใกล้เข้ามาเรื่อยๆ”

พระราชามือสดับอย่างนั้น จึงให้เหล่าข้าราชการเตรียมป้องกันอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้น ส่วนพระองค์เสด็จเข้าไปพักแรมที่ได้ตั้งไพร่ใหญ่ต้นหนึ่ง ทอดพระเนตรเห็นชั้นน้ำที่มีน้ำเต็มพร้อมกับขนมหวานดูมีรสน่าอร่อย และยังทอดพระเนตรเห็นคนคล้ายเทวดา ประดับประดาด้วยเครื่องอาภรณ์ สวยงามตรงเข้ามาหาพระองค์ แล้วกราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช พระองค์เสด็จมาดีแล้ว พระองค์ไม่ได้เสด็จมาร้าย ขอเชิญพระองค์เสวยน้ำและขนมนี้เถิด พระเจ้าข้า” เมื่อสดับอย่างนั้น

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๕

พระราชาร่วมทั้งข้าราชการบริพาร ต่างพากันดื่มน้ำและรับประทานขนมนั้นจนหมด จากนั้นจึงตรัสถามว่า “ท่านเป็นใคร เป็นเทพหรือเป็นคนธรรมดา ทำไมถึงช่วยเหลือพวกเรา”

อมนุษย์กราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराชา ข้าพระองค์ไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่คนธรรมดา ข้าพระองค์เป็นเปรต ขอพระองค์ทรงทราบประวัติของข้าพระองค์เถิด เมื่อก่อนข้าพระองค์เป็นนันทกเสนาบดีของพระองค์เอง เป็นคนใจบาป มีความตระหนี่ชอบบริภาษสมณพราหมณ์ทั้งหลาย ห้ามปรามมหาชนที่พากันทำบุญให้ท่านว่า ผลแห่งทานไม่มี ผลแห่งการส่ำรวมไม่มี อาจารย์ไม่มี สัตว์ทั้งหลายเป็นสัตว์เสมอกัน การเคารพอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูลไม่มี กำลังแห่งความเพียรไม่มี ความพากเพียรของบุรุษจักมีแต่ที่ไหน ท่านและศิลาไม่ทำให้มนุษย์หมดจดได้ โลกอื่นจากโลกนี้ก็ไม่มี ท่านที่บุคคลให้แล้วย่อมไม่มีผล พลิกกรรมไม่มีผล แม้ท่านอันบุคคลตั้งไว้ดีแล้วก็ไม่มีผล แล้วยังทำร้ายหมู่ชนที่กำลังให้ท่านอีกด้วย

ด้วยกรรมนั้นอีก ๖ เดือนจากนี้ไป ข้าพระองค์จะต้องตายเข้าสู่นรกอันเผ็ดร้อน มีแต่ความทุกข์ทรมาน นรกนั้นมี ๔ เหลี่ยม ๔ ประตู จำแนกออกเป็นส่วนๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกนั้นเป็นเหล็กแดง เปลวเพลิงลุกโชติช่วงแผ่กว้างออกไปร้อยโยชน์ติดอยู่ตลอดเวลา

กรมของคนที่หลงอำนาจ

๒๑๖

ล่วงไปได้แสนปี ข้าพระองค์จึงจะได้ยินเสียงในรกรนั้นว่า เพื่อนยาก พวกเราไหม้อยู่ในรกรนี้ได้แสนปีแล้ว ข้าแต่มหाराช แสนโกฏิปีเป็นกำหนดอายุของสัตว์นรกผู้เป็นมิฉฉาปฏิภูมิ เป็นคนทุศีล ตีเตียนพระอริยเจ้าทั้งหลาย แม้ข้าพระองค์เองก็จะไปเสวยทุกขเวทนาอยู่ในรกรนั้นตลอดกาลนาน นี่เป็นผลแห่งกรรมชั่วของข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงเศร้าโศกนัก ข้าแต่มหाराช วิชาของข้าพระองค์ชื่ออุตตรา นางทำแต่ความดี รักษาศีลอยู่เป็นนิตยและอุโบสถศีล ยินดีในทานจำแนกแจกทาน ปราศจากความตระหนี่ เป็นสละใฝ่อยู่ในตระกูลอื่น เป็นอุบาสิกาของพระศากยมุณีสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ทรงสิริ

นางอุตตราเห็นภิกษุผู้สมบูรณ์ด้วยศีล เข้าไปบิณฑบาตในบ้าน จึงถวายน้ำขันหนึ่งและขนมมีรสหวานอร่อย แล้วอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพระองค์ว่า ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอผลทานที่ดิฉันถวายนี้ จงพลันสำเร็จแก่บิดาของดิฉันที่ตายไปแล้วด้วยเถิด ในทันใดนั้น ผลแห่งการถวายทานของนางนั้น ก็บังเกิดมีแก่ข้าพระองค์ ทำให้ข้าพระองค์ได้เสวยสุขประดุจท้าวเวสวัณมหाराช แต่จะเสวยทิพยสมบัตินี้ได้ไม่นาน

ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรสและพระอัศรมหาลี จงถึงพระพุทธรูปเป็นสรณะเถิด ชนทั้งหลายย่อมบรรลุมตบพด้วยมรรคอันประกอบด้วยองค์ ๘ ไฉน ขอพระองค์จงถึงพระธรรมนั้น

กรมของคณหลวงอำนาจ

๒๑๓

เป็นสระณะเกิด พระอริยบุคคลผู้ปฏิบัติอยู่ในมรรค ๔ จำพวก และผู้ตั้งอยู่ในผล ๔ จำพวกเหล่านี้เป็นพระสงฆ์ปฏิบัติชื่อตรง ประกอบด้วยปัญญาและศีล ขอพระองค์พร้อมทั้งพระโอรส และพระอัครมเหสี จงถึงพระสงฆ์นั้นเป็นสระณะเกิด ขอพระองค์ จงงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ทรงยินดีด้วยพระมเหสี ของพระองค์ ไม่ตรัสเท็จ ไม่ทรงดื่มน้ำจัณท์เกิด”

พระราชาทรงสดับเช่นนั้น ทรงสลดสังเวชพระทัย จึงตรัสกับเปรัตนนั้นว่า “ดูก่อนนันทกเสนาบดี ท่านเป็นผู้ ปรารถนาความเจริญแก่เรา ปรารถนาประโยชน์เกื้อกูลแก่เรา เราจักทำตามคำของท่าน ท่านเป็นอาจารย์ของเรา เราจักถึง พระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์อันยอดเยี่ยมกว่าเทวดาและ มนุษย์ว่าเป็นสระณะ เราจะงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ จะยินดีด้วยภรรยาของตน จะไม่พูดเท็จ จะไม่ดื่มน้ำเมา เราจะ คลายความเห็นอันชั่วช้า เหมือนโปรยเกลบลอยไปในลมอันแรง เหมือนทิ้งหญ้าและใบไม้ลอยไปในแม่น้ำมีกระแสนเชี่ยว ฉะนั้น จักเป็นผู้มั่นคงในพระรัตนตรัยไม่เสื่อมคลาย”

เมื่อเปรัตนกราบทูลพระเจ้าปิงคละเรียบร้อยแล้ว ชีทาง ออกจากป่าใหญ่ ให้ทุกท่านเดินทางกลับเมืองโดยสวัสดิภาพ จากนั้นก็อันตรธานหายไป เมื่อเสด็จกลับถึงพระนคร ได้ทรงนิท ธิ์ทวนถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นทั้งหมด แล้วตั้งพระทัยมั่น

กรรมของคนหลงอำนาจ

๒๑๘

ในการดเว้นจากความเห็นผิด ทรงสมาทานศีลห้า อีกทั้งยังทรงแนะนำพสกนิกรให้ดำรงอยู่ในศีลห้าอีกด้วยเมื่อละโลกไปแล้วพาไปบังเกิดในสวรรค์กันอย่างมากมาย

จากเรื่องนี้จะเห็นว่า การทำบาปอกุศลบนโลกมนุษย์นี้ แม้เพียงไม่กี่ปี แต่วิบากกรรมนั้นเป็นผลอันเผ็ดร้อน มันทยาวนานเป็นแสนเป็นล้านปี สิ่งใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นบุญหรือบาปที่ได้ทำเอาไว้ ในช่วงที่เราได้อัตภาพเป็นมนุษย์อยู่นี้ ย่อมตามส่งผลทั้งนั้นไม่ช้าก็เร็ว ผลของบาปนั้นเผ็ดร้อนแสนทรมานยิ่งนักกว่าจะทราบว่าได้ทำบาปอกุศล ซึ่งเป็นโทษมหันต์ กว่าจะไปรับใช้กรรมในนรก แล้วได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ มาเริ่มต้นสร้างบุญกันใหม่ก็ต้องรอไปอีกยาวนาน จงอย่าเป็นอย่างนั้นกันเลย เพราะชีวิตเราต้องเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญกุศลเพียงอย่างเดียวเกิดมาเป็นนักสร้างบารมี และฝึกฝนอบรมตนเอง ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไปเท่านั้น ไม่ได้เกิดมาเพื่อทำอย่างอื่น ดังนั้นขอให้ใช้วันเวลาที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ ตักตวงบุญให้เต็มที่ และอย่าลืมนั่งธรรมะให้ได้ทุกวัน เราจะได้เข้าถึงที่พึ่งภายใน คือ พระธรรมกายกันทุกคน

